

Heavy Metal

Chick II

Monique Hendriks

Eerder verschenen boeken van auteur
Monique Hendriks:

Thriller:

"Heavy Metal Chick"
ISBN: 9789462548008

Psychologische thriller:

"Contrast"
ISBN: 9789463427883

Parapsychologie:

**"Witte Vrouwen; Ze verschijnen.
Ze spoken. Ze voorspellen"**
ISBN: 9789463183550

Non-Fictie:

"De horror van animal hoarding"
ISBN: 9789463183567

©Monique Hendriks
Titel: "Heavy Metal Chick II"
Auteur: Monique Hendriks
Kaftontwerp: Monique Hendriks
Website: www.moniquehendriks.nl
1^e druk: juli 2017
ISBN: 9789463425674

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Heavy Metal

Chick II

CHANTELLE TARTAROS TOUR

THIS MONTH'S UPCOMING CONCERTS

14th Exit Rotterdam, Netherlands

22th Trix Zaal Antwerp, Belgium **SOLD OUT**

23th The Forum London, United Kingdom

24th Bataclan Paris, France **SOLD OUT**

25th La Laiterie Strasbourg, France

27th St Jordi Club Barcelona, Spain

28th La Riviera Madrid, Spain **SOLD OUT**

30th Europa Halle Treves, Germany

31th Mitsubishi Hall Düsseldorf, Germany

1

Bor loopt een rondje om het op onze inrit geparkeerde, roodgevlamde gevaarte. 'Mooi ding.' Hij raakt het stuur aan en laat zijn hand over de glimmende lak van de tank glijden.

Naast me staat Roger breed te grijnzen. 'Ik besloot geen oud barrel te kopen waar ik binnen een paar maanden op ben uitgekeken. Het was de afweging tussen een nakedbike of een brik met veel kuip.' Met gekrulde mondhoeken kijkt hij naar zijn Ducati. 'Een racemodel vind ik gewoon het mooist. Te duur, maar ik heb toch de knoop maar doorgehakt.'

Ik stoot hem aan. 'Gelijk heb je. Je leeft maar één keer.' Het valt me nu pas op dat Roger zich ook een ander kapsel heeft aangemeten. Zijn donkerblonde haren zijn op schouderlengte geknipt en zijn stoppelbaardje is gegroeid, waardoor hij lijkt op een Duitse acteur waarvan ik me de naam niet herinner.

'Deze tweecilinder braakt 205 pk uit.' Roger schraapt met zijn zool over het grind. '1285 cc, bochten-ABS, tractiecontrole en een quickshifter.' Hij tikt tegen mijn rug. 'Buuf, zin in een ritje? Dan haal ik even een helm voor je.' Nog voor ik antwoord kan geven, sprint hij naar de straat.

Bor komt naast me staan. 'Pas je wel op, Chantal! Niet te ver naar achteren leunen, dicht tegen hem aan zitten zodat je automatisch goed meebeweegt. Geen plotselinge bewegingen maken. Niet tegenhangen in bochten.'

'Ja-ha,' zucht ik. Ik weet hoe ik achterop moet zitten. Mijn ervaringsdeskundigheid dank ik niet aan iets met zoveel power als dit ding, maar aan een brommertje van een joch dat bij mij op de middelbare school zat.

Roger komt terug met een gloednieuw integraalgeval dat heel wat anders is dan de beschadigde pispot die ik destijds op mijn kop zette. Ik pak de helm over, schuif hem over mijn hoofd en laat Roger de kinband vastgespen. Het foam drukt tegen mijn wangen en hij duwt de windklep dicht.

Bor klopt op het metaal en doffe klanken galmen in mijn oren. 'Chantal, wel op tijd terug zijn, hè? Vanavond naar de club.'

Roger zet ook zijn helm op en zwaait zijn been over de leren zitting. Ik klim achterop. Net zoals de man die tussen mijn benen zit, buig ik iets voorover.

Misschien ben ik toch meer een type voor een Goldwing met een leren zitfauteuil en een ruggensteun, schiet het door mijn hoofd. De motor ronkt. Het achterwiel graaft zich in de kiezels en we glijden richting het asfalt. Ik zwaai naar Bor en omklem met mijn vingers de stof van Rogers spijkerjack ter hoogte van zijn middel.

We gassen over slingerwegen. Harder en harder. Glijden schuin door bochten. Zo schuin dat mijn knie haast het wegdek raakt. Ik sluit mijn ogen bij de enge stukken en houd Roger steviger vast als hij het verkiest een polderweg te nemen die iets wegheeft van een slalomparcours. Het doorzichtige scherm voor mijn ogen beslaat licht.

Roger is een leuke gast. Toen we hier vier maanden geleden onze intrek namen, klikte het meteen. Vlak nadat we waren overgehuisd, was hij zo vriendelijk om zijn zitmaaier aan ons uit te lenen en hielp hij Bor met het timmeren van een afdakje voor het hardhout. Hij is een synoniem voor gezelligheid gebleken. We zijn het gewend dat mensen weten dat we geld verdienen, met tot gevolg dat we altijd overal voor moeten betalen. Met Roger ging dat anders, die lakte belangeloos onze kozijnen, hielp me met het afsteken van behang en was al tevreden met een pintje of een kop soep. Hij werd zelfs wat bozig toen ik hem vijftig euro in zijn handen wilde drukken na een klusdag. *"Ik hoef jouw centen niet, Chantal. Ritsel maar een keer een paar concertkaartjes voor me."*

Bor en ik kunnen vreselijk met hem lachen en het feit dat hij ook een Nederlander is, schept automatisch een band. Hij weet hoe alles in dit land reilt en zeilt, adviseerde ons een goede

accountant en heeft connecties bij de gemeente waardoor we precies de juiste personen konden benaderen toen we een vergunning moesten aanvragen voor het verbouwen van de oefenruimte.

Pas na een paar weken ontdekten we dat Roger zelf geld zat heeft, misschien wel meer dan wij. Dat hij in drugs handelt en daar een leuke cent mee verdient, is iets waar ik niet over na wil denken. Volgens Bor levert hij topkwaliteit. Bovendien steekt hij nog steeds graag de handen uit de mouwen, geeft hij onze planten water als we afwezig zijn voor optredens en houdt dan ook een oogje in het zeil. Hij is niet alleen een vriend, maar inmiddels Bors vaste dealer geworden. Zonder dat Roger erop aanstuurde, introduceerde Bor hem in onze kring, met tot gevolg dat hij nu ook de leverancier is van een aantal collega's van ons.

Mijn kraag flappert en de wind suist langs mijn nek. Ik durf Roger niet los te laten om mijn jas verder dicht te knopen. Mijn vingers doen zeer van het knijpen en zijn verstijfd van de kou.

Als een raket zoeven we langs bomen. Steeds als we vaart minderen, laat Roger me aansluitend de vuurkracht van zijn bike voelen en spuwt de dubbelloops uitlaat flinke rookwalmen uit. Rogers sturende bekken houdt het onberispelijk reagerende blok *on track* waardoor de wielen als cirkelzagen over de weg schuren.

Hij koerst een hobbelig bospad in. Mijn helm butst tegen de zijne als we schokkerig tot stilstand komen.

We stappen af. Ik bevrijd mijn gezicht van het klemmende foam, boetseer mijn lange, zwarte haren in model, bal mijn vuisten en span en ontspan mijn vingers een paar keer. Met de over mijn arm geschoven helm, wandel ik achter Roger aan. Het is net of ik zeebenen heb en urenlang wankelde op een boot.

Aan de oever van een vennetje nemen we plaats op klam gras.

Ik leg de helm naast me neer, plant mijn handen op de zanderige bodem en leun iets achterover. Een zacht zuchtje glipt uit mijn mond en ik glimlach naar Roger die een doosje sigaren uit zijn binnenzak trekt.

'Jij?'

Ik schud glimlachend nee en ben er trots op dat ik de kracht vond om met mijn negatieve gewoontes te breken.

Voor ons ligt een spiegelende vlakte die omlijst is met dorre grassen. In de verte dampet een mistige waas. Watervogels keuvelen zacht kwetterend met elkaar en er kruipt een aangename mosgeur in mijn neus. Ik concentreer me op de stompe neuzen van Rogers motorlaarzen, terwijl ik met mijn knieën schud. Ik probeer mijn benen te ontspannen. Gedurende de hele rit waren ze verkrampd.

Naast me heeft een sliert klimop zich om een groen uitgeslagen boomstam geslingerd en ik geniet van de babyblauwe hemel met donzige wolken.

'Een prachtig plekje.' Mijn stem klinkt hees. 'Inspirerend qua locatie.' Luisterend naar het zachte geruis van de wind, dringt tot me door dat ik een dorpeling blijf en dat ik gesocialiseerd ben in de rust en ruimte van Brabants boerenland. In mijn hoofd klinkt een riedel. Een ballad in wording. Over iemand die graag stads wil zijn maar haar oorspronkelijke natuur niet kan verloothenen. *"And nothing changes... only the seasons and the generations..."* Ik sluit mijn ogen. Voel de tonen en een ritme. Neurie zacht de melodie die in me opkomt. Een refrein met een haast spirituele inslag wil gezongen worden.

Beschaamd kijk ik naar Roger die stil voor zich uit staart en rookwolkjes richting het vennetje blaast. 'Soms is het net of de hele wereld weigert te accepteren wie ik ben,' vertrouw ik hem toe. 'Dit zijn van die plaatsen die een mens ongekend kalmeren. Dank dat ik met je mee mocht. Je moet Bor straks maar even de weg uitleggen naar deze plek. Hier zal iedere inspiratiezoeker de rust vinden om muzen te ontmoeten. Als Bor me hier af en toe een paar uur dropt, zal het de geboorteplaats worden voor een aantal toekomstige songs.'

Hij kleurt, schiet in de lach en aait over mijn hand.

'Ik meen het.' Ik rek me uit, leun verder naar achteren en vind steun op mijn ellebogen. In Brabant verafschuwde ik de stiltes, vervloekte ik alle groene en bruine tinten en baalde ik vreselijk als de zon zich overdag niet liet zien. Maar in Engeland spoelt gemiezer mijn zorgen van me af en heeft de koelte een verfrissend effect op mijn gedachten. Hier geniet ik van de wind

die de bladeren beweegt als een percussie-instrument, aan takken plukt alsof het snaren zijn en riet zacht laat fluiten.

Roger draait zich iets naar me toe. 'Bor zei dat jullie vanavond naar de club gaan. Bedoelt hij dat jullie uitgaan in dat oude fabriekspand waar je me wel eens wat over verteld hebt?'

'Yep,' zeg ik met een lachje. 'Helaas moet ik daarom wel snel terug naar huis. Hopelijk vind je dat niet erg?' Fluisterend glippen de woorden uit mijn keel om geen storend element te zijn in de serene omgeving. 'Ik houd me aanbevolen om nog een keer zo'n ritje met je te maken. Op deze plek kan ik urenlang de tijd doden.'

Roger neemt een trekje, walst de rook in zijn mond en blaast.

Ik snuif de ozongeur op van het vochtige gras. 'Bor kan niet goed tegen stilte, jammer genoeg. Toch ben ik blij dat ik hem zo gek kreeg om naar het platteland te verhuizen.' Mijn tanden schrapen over mijn onderlip. Ik weet niet waarom ik het zeg. Soms speelt twijfel op. Bij vlagen vraag ik me af of we niet toch beter een appartement in Londen hadden kunnen zoeken, op een locatie waar het uitgaansleven bruist en je in iedere straat iets lekkers kunt kopen. Voor Bors humeur was dat beter geweest, hoewel de aanwezigheid van Roger hier veel goed lijkt te maken. Ondanks dat heb ik Bor al een paar keer voorgesteld om toch een extra pandje te kopen. Gewoon een flatje waarin we kunnen overnachten als we in Londen optreden of uitgaan.

'Mis je Nederland?' vraagt Roger.

Ik haal mijn schouders op. 'Niet echt.' Zuchtend staar ik naar het water. 'Dit vennetje doet me denken aan een voormalige vijver waar ik in Brabant graag de tijd doodde. Soms voelde ik daar de aanwezigheid van een overleden vriendin van me, waarmee ik samen een ongeluk heb gehad... Achteraf bleek dat...' Zonder dat hij het ziet, wrijf ik een traan weg. 'Perla, heette ze. In het buitengebied, niet ver van de straat waar ik ben opgegroeid, is een memorialplek voor haar opgericht. Steeds als ik mijn familie bezoek, ga ik er even heen.' Ik probeer te glimlachen. 'Het leven is niet altijd makkelijk.'

Met zijn wijsvinger en duim schiet Roger het overblijfsel van zijn sigaar richting het water. Ik wil de hand pakken die hij naar me reikt, maar in plaats van dat hij me overeind trekt, word ik

ruw achterover gedrukt. Mijn hoofd raakt de bodem. Een lichaam kruipt op me. Handen steunen op mijn schouders en drukken me tegen de grond.

'Niet doen,' zeg ik ietwat lacherig. 'Sorry als ik je verkeerde ideeën heb gegeven.' Zijn lippen raken mijn gezicht. Hij lijkt me niet te horen en likt aan mijn kin. 'Roger, ik wil dit niet. Hou op! Ga van me af!' Ik mep hem en trap tegen zijn schenen. Stomp op zijn borstkas. Gil in de wetenschap dat niemand me hier hoort. Met een bonkend hart merk ik dat ik fysiek niet tegen hem ben opgewassen.

Met al zijn kracht drukt hij op mijn schouders. Handen glijden onder mijn jack. Een hand wrijft over mijn borst. Knijpt in mijn tepel. Ik blijf me verzetten. Kronkel als een slang onder zijn sterke lijf.

'Rot op! Godverdomme, blijf van me af!' Ik hijg paniekerig en het lukt me zijn arm weg te trekken en iets overeind te komen. Sterke vingers omklemmen mijn keel en ik krijg amper adem. 'Je weet toch wat bikers zeggen, hè, Chantal? No-fuck, no-ride!'

'Dus ik zei: Ik neuk, hij neukt, wij neuken.' De barman drukt een theedoek in een wijnglas en wrijft lachend met de stof over de bolle buitenkant. 'Dat jong keek me aan met grote ogen toen ik herhaalde dat het fokschaap had geneukt. Alleen zo'n uitleg onthoudt dat gespuis.'

Bors schouders schokken en gewoonlijk zou ik ook lachen, maar vandaag niet. Thijs hangt graag de lolbroek uit en zit vol grappige verhalen over zijn tijd als leerkracht op een middelbare school in Doetinchem. Het Hollands Hoekje noemen we dit stukje Nederland in de aan het Londense hart grenzende buitenwijk.

Bor schuift zijn glas naar Thijs toe. Ik druk mijn hand op de bovenkant. 'Zou je dat nou wel doen?'

'O, omdat mevrouw zich gedraagt als een lid van de AA-gemeenschap, mag niemand meer plezier maken?' Bor mept mijn arm opzij en laat zijn glas vullen. 'Chantal, misschien moet je er zelf ook weer eens eentje nemen. Goede ideeën ontstaan niet uit glaasjes fris. Je bent al de hele avond niet te genieten. *Cheer up!*' De brutale blik waarmee mijn held me aankijkt, zou mijn moeder een hartverzakking bezorgen.

'Doe me maar een whisky,' zeg ik tegen Thijs. 'Maak er maar een dubbele van. Met ijs graag.'

Bor knikt goedkeurend en ik zing zacht mee met de muziek die een deejay staat te draaien. Mijn hak tikt het ritme tegen de voetensteun van de barkruk. Met enige weerzin pak ik het naar me toegeschoven glas van de bar en nip van het bruine vocht dat een branderig gevoel in mijn keel veroorzaakt.

Sandy Swifters paradeert in onze richting. In haar lavendelkleurige Lolita jurkje straalt ze de trotse arrogantie uit van een bekakt schoolmeisje. Haar uiterlijk is op zijn zachts gezegd intimiderend. Lange benen, proporties die in verhouding staan. Ze kruipt achter Bor, slaat haar armen om zijn middel, perst haar lichaam tegen zijn rug en kijkt haast smekend naar Thijs.

'Hello, little blond angel,' zegt Bor sarcastisch, terwijl hij zijn glas tegen zijn lippen duwt en het zonder tussendoor adem te halen leegdrinkt. Met een klap plant hij het op de bar en wijzend naar de bovenkant knikt hij naar Thijs.

Thijs tankt Bors glas vol en steunt met zijn hand op de hendel van de biertap. 'Madam Swifters, als je nu nog meer zuipt, stuur ik je weg,' zegt hij in vloeiend klinkend Engels.

Sandy leunt tegen Bor, die haar op een wat onhandige manier van zich weg probeert te duwen.

Het wicht kijkt me popperig aan en vraagt me waarom alle goede kerels altijd bezet zijn.

Ik pak mijn schoudertasje en loop naar de wc. Voordat ik naar binnen stap, kijk ik even achterom. Sandy pikt mijn kruk in.

Inwendig moet ik lachen. Als er iemand een hekel heeft aan dat opdringerige mokkel is het Bor wel. Dat hij nu alle moeite moet doen om het sletje van hem weg te duwen, is de straf voor zijn vervelende gedrag.

Het ruikt fris in de betegelde ruimte. Voor de spiegel fatsoeneer ik mijn haren en werk ik mijn make-up bij.

Ik voel me nog steeds trillerig. Roger zei me vlak voordat we huiswaarts vertrokken dat ik hem zelf had uitgedaagd, toen ik achteroverhellend op het gras neuriede.

Ik gris een papieren doekje uit de dispenser, druk het onder de koude waterstraal en dep ermee over mijn voorhoofd. Het leek of Roger zich bedacht toen hij merkte hoe ik me uit alle macht probeerde te bevrijden van zijn omklemmende armen. Ook mijn gegil bracht hem in verwarring. Toen het me lukte te ontsnappen, rende ik de weg op. Hij kwam naar me toe rijden met de twee helmen aan het stuur en zei dat ik de verkeerde kant uitliep.

"*Waarom, Roger?*" Ik dreigde dat ik het aan Bor zou vertellen, maar dat leek hem niets te interesseren. Op rustige toon zei hij dat hij dan maatregelen zou nemen waar ik niet blij mee zou zijn. Ik keek hem vragend aan omdat hij begon te lachen. Vergezeld van snuivende geluiden, wees hij me er fijntjes op dat hij Bors vaste leverancier is en voegde hij eraan toe dat ik er dan niet raar van moest opkijken als Bor per ongeluk eens een verkeerd middeltje zou krijgen, via hem of via iemand anders. Iets ziekmakends, als hij mazzel had. Gniffelend merkte hij op dat ik daar dan de schuld van zou dragen omdat hij me op voorhand had gewaarschuwd. Volgens Roger waren alle aanrakingen niet meer dan wat vriendschappelijk gestoei. "*Jouw woord tegen het mijne, Chantal!*" Hij drukte de helm op mijn hoofd en dwong me op zijn motor te stappen. "*Je moet het voorval maar vergeten.*"

Even voel ik me weer zoals een tijd geleden, toen de Italiaanse Davide Greco me in zijn macht had. *Zit ik nu opnieuw in de tang?*

Mijn handen masseren mijn nek die nog pijnlijk aanvoelt omdat zijn sterke hand er zo hard op drukte dat ik dacht dat ik zou stikken. Ik kan niet begrijpen waarom Roger alles heeft verpest. Door deze actie besmeurde hij niet alleen de vriendschap. Ik realiseer me ook goed dat hij me de prettige waas ontnomen heeft die me steeds overmande als ik naar ons nieuwe huis keek. Ik wrijf over mijn lippen en voel me smerig. De geur van zijn speeksel en sigarentabak kleeft nog steeds aan mijn mond. Ik zal zwijgen. Juist omdat ik me wil vasthouden aan het voornemen om nooit meer een sterveling zo'n controle over mijn leven te laten krijgen als Davide Greco had. Ik weiger een machteloos slachtoffer te zijn, probeer me voor te houden dat Roger uiteindelijk mijn *nee* respecteerde en herhaal in mijn hoofd dat het fout is om er veel meer van te maken dan het was. Toen Roger me thuisbracht dronk hij nog een biertje met Bor en leek alles weer als vanouds. Bor heeft al niet zoveel maten buiten onze vaste kring en daarom wil ik geen spellbreker zijn. Het niet zwaarder oppakken dan het bedoeld was.

Misschien heeft Roger gelijk en was mijn houding te uitdagend. Toen hij ons hielp tijdens het klussen, sprong ik ook wel eens in

zijn nek, liet ik me door zijn stevige arm tegen zijn borstkas drukken en zat ik soms op een vriendschappelijke manier bij hem op schoot. Voor mij was dat gewoon kameraadschap, zoals ik dat ook met Fox en Pete ervaar, maar kennelijk kan niet iedere kerel goed omgaan met vriendschappelijke intimiteit.

Ik druk mijn hand op mijn gezicht en raak met mijn wijsvinger en ringvinger mijn ooghoeken. Ik had het meteen aan Bor moeten vertellen. Hem desnoods direct in het bijzijn van Roger kunnen zeggen wat er gebeurd was, op welke manier ik bedreigd werd en de confrontatie moeten opzoeken. Nu draag ik een geheim met me mee waarvan ik geen deelgenoot had willen zijn. Er wordt een toilet doorgetrokken en een slot ontgrendeld. Ik doe alsof ik mijn handen droogveeg aan mijn broek.

Uit een opengaande deur komt een roodharige tevoorschijn die bij dezelfde platenmaatschappij zit als wij. De zangeres van *Just Lewis* schaart zich naast me, grist een oogpotlood uit de kontzak van haar leren broek en accentueert er haar oogranden mee.

'Pas maar op voor Sandy Swifters,' zegt ze met een Belgisch accent. 'Voor je het weet, windt ze jouw vent om haar vinger met haar op seks gerichte poses. Ze staat al de hele avond tegen kerels aan te rijden.' Een sleutel die aan haar rechter oorring hangt, vlindert mee in het tempo van haar woorden.

Ik kijk in de spiegel naar haar gezicht dat vol sproeten zit. Het valt me nu pas op hoe een lange lijs ze is, ze is bijna twee koppen groter dan ik. Ze gaat door het leven als Lewis, maar haar echte naam is Louisa vertrouwde ze me toe toen ik haar op een zomerfestival voor het eerst persoonlijk ontmoette.

'Ik haat dat wijf,' zegt ze, terwijl ze mascara op haar wimpers aanbrengt. 'Vroeg of laat doe ik dat irritante wicht wat aan. Werkelijk, ik kan dat kreng wel wurgen.' Ze smijt het zwarte borsteltje in de wasbak, duwt haar vuisten op elkaar en maakt er draaiende bewegingen mee.

'Sandy is een triest meisje waar je geen energie aan moet verspillen,' reageer ik. 'Ze wil zo graag, maar ze kan niet. Dat geldt ook voor haar muziek. Zonder echo is ze nergens en live is ze niet om aan te horen.'

'Beschik je al lang over een pas?' vraagt Lewis.

Ik schud mijn hoofd.

Ze glimlacht. 'Ik ook niet, maar als die Swifters hier steeds te vinden is, zul je mij hier niet vaak tegenkomen.'

Als we de toiletruimte verlaten, trekt Lewis me mee naar de dansvloer. Ik heb niet de juiste schoenen aan, maar Lewis duldt geen tegenspraak.

Houterig beweeg ik me voor de draaitafel op de muziek, terwijl mijn schoudertas tegen mijn heup ketst.

Via Leon Smith, onze gezamenlijke baas, kregen we lidmaatschapskaarten, want je komt niet zomaar binnen op deze plek waar vierentwintig uur per dag vertier is.

Dit is dé entourage om te ontspannen en te netwerken. Hier vergeet je derdewereldlanden en hun hongerige kinderen, zijn vluchtelingen of mishandelde dieren ver van je bedshow en denk je niet aan je familie of aan slechte recensies. Je wordt gezien, niet om wie je bent, maar louter om wat je hebt bereikt. Iedereen die hier rondslentert, betaalt de prijs van succes. Dat stukje herkenning is voelbaar en zuigt me telkens even mee in een haast sekte-achtige schijn van volmaakt geluk. Bovendien worden celebrity spotters buiten de deur gehouden, waardoor je je vrij kunt bewegen zonder steeds aangeklampt te worden.

Bors handen pakken mijn heupen beet. Zijn mond raakt mijn oor. 'Schat, ik ben zo terug. Ik wil even kijken of er ergens wat te krijgen is.' Hij wrijft over zijn neus.

Ik knik en dans verder. Buiten, voor de hoofdingang, staan dealers. Geen knullen met pukkels en petjes, maar goed geklede heren in glanzende Mercedessen met geblindeerde ramen. Wie tegen zo'n ruit tikt, ziet een pols met een Rolex verschijnen en kan een bestelling doorgeven met een vrij anonieme transactie tot gevolg.

Mijn bewegingen worden lossier als ook Lewis zich wat meer laat gaan. Sandy komt bij ons staan en danst mee. Ze is behoorlijk aangeschoten.

Lewis en ik schuifelen naar links om afstand van haar te nemen. Als het nummer is afgelopen, vertrekt Sandy met een tuttig loopje richting de trap. Met twee handen tegelijk pakt ze de leuning beet en zwalkt ze over de treden naar beneden.

Dit oude fabriekspand heeft vier verdiepingen die te betreden zijn met chique trappen, bekleed met rood karpel. De hallen

hebben goudgeverfde muren en marmeren vloeren. Hier komen ze allemaal om uitiem te *clubben*. Helemaal beneden is er een loungehoek waar tapas geserveerd worden en op de tweede verdieping bevindt zich een restaurant waar culinaire hoogstandjes te bestellen zijn. De gokhal met roulettetafels ligt onder dit classy cafégedeelte. Ik noem deze bovenste etage wel eens gekscherend een drielandenpunt, dat samenkomt op de dansvloer. In de drie verschillende barhoeken zuigen sterren aan rietjes van dure cocktails en nippen ze van sterke drank. Hoewel we ook wel eens bij de Engelsen staan of in het gedeelte waar meestal Duitsers te vinden zijn, kruipen Bor en ik het liefst op een kruk in de nabijheid van Thijs.

Na het tweede nummer houden Lewis en ik het voor gezien met dansen.

'Wil je wat drinken?' vraag ik haar, gereed om een bestelling aan Thijs door te geven.

Ze slaat haar lange haren naar achteren. 'Doe maar niet. Ik word zo opgehaald.' Ze kijkt op haar horloge. 'Het was gezellig. Chantal, was het toch, hè? Misschien tot een volgende keer?' Ze zwaait naar de barman. 'Saluutjes, Thijs.'

Ik plant mijn tas op de grond en neem plaats op de barkruk.

'Een spontane meid,' zegt Thijs. 'Een Brusselse, toch?'

'Ik ken haar niet goed, maar ze komt inderdaad vriendelijk over,' zeg ik zacht, me afvragend waar Bor blijft. 'Wie is dat, Thijs?' Ik knik richting de trap, waar Lewis door een blondje is aangeklampt. Met nogal wat handgebaren staan ze te kletsen.

Thijs glimlacht. 'Iemand die je hier over een tijdje niet meer zult zien. Ze is niet goed genoeg en gaat het in deze wereld niet trekken. Geloof me, daar heb ik oog voor. Ik heb er al zoveel zien komen en gaan.' Hij pakt twee glazen van de bar en drukt ze over zwarte, staande borstels in een gootsteentje vol sop.

Ik buig mijn nek achterover. Bolvormige plafondlampen met gedempt licht beschijnen mijn gezicht.

Verveeld kijk ik naar de lege dansvloer en naar de deejay die zich flink staat uit te sloven met een tegen zijn oor gedrukte koptelefoon. Zijn hele lichaam is in beweging, alsof hij naar voren wil lopen, maar tegengehouden wordt door zijn eigen apparatuur. Hij mixt tonen. Tovert een ouderwets

hiphopnummer en een bewerkte gospel om tot een sound met een prikkelende beat. De deejay legt de koptelefoon neer en playbackt mee met de stem van een donkere zanger, alsof hij het nummer zelf heeft geschreven. Zijn armen maken vegende bewegingen met handen die af en toe kruislings zijn schouders raken. Hij duwt zijn schouders beurtelings naar voren. Wijst naar me. Zingt de tekst met uitbundige gebaren. Steeds bij het woordje "no" beweegt hij zijn wijsvingers losjes op en neer in mijn richting, nu hij merkt dat hij mijn aandacht heeft.

Ik doe mee, trek iedere hiphop-move uit de kast die ik zittend kan uitvoeren, met tot gevolg dat hij zich nog meer aanstelt. Het doet me denken aan vroeger, aan de schaarse keren waarop mijn zus en ik samen in de trein stapten om een dagje te carnavallen in Maastricht. Daar stonden dan carnavalsprinsen op praalwagens te dansen, met handen die een denkbeeldig stuur tussen hun vingers heen en weer lieten glijden. Ingrid en ik ontdekten dat als we overdreven meebewogen, die prinsen dat als een uitnodiging aangrepen om hun gehos nog groter uit te voeren. Net zoals in Maastricht, is niet iedereen hier vrolijk, maar doen er velen alleen maar alsof. Men doet lollig puur omdat men leuk meent te moeten zijn.

Thijs praat met iemand van de beveiliging en neemt een cadeau aan dat hij voor me op de bar legt. 'Moet ik het weggooien of wil je het openmaken?'

'Voor mij?'

Er worden hier vaker spullen bezorgd. Bloemen, post van fans en teddyberen. Dagelijks schijnt er een hele berg van dat soort attenties op de stoep te liggen. Het is de eerste keer dat er iets voor mij is neergelegd. Ik kijk naar de trap. Is het een verrassing van Bor? Blijft hij daarom zo lang weg?

Ik trek het pakketje naar me toe. Bekijk de rode strik en het geprinte etiket waarop mijn naam staat. Met mijn nagel krab ik het plakband los. Ik vouw het glimmende papier open. Lege yoghurtbekertjes, kleverige plastic zakjes, kartonnetjes, haren, uitgeperste sinaasappelhelften en onbestendige smurrie.

Thijs trekt een zuur gezicht. 'Wat zijn mensen toch erg!'

Het afval moet regelrecht uit een vuilnisbak zijn gekomen. Ik pluk een rood envelopje tussen het vuil vandaan en trek er een geprint kaartje uit.

You are trash!

Thijs verdwijnt hoofdschuddend in een deuropening achter de bar en keert terug met een bak vol afwas. Hij duwt kopjes en bestek in het sop van de gootsteen en wrijft met een borstel over porseleinen bordjes.

Bor komt naar me toe lopen en drukt zijn mond tegen mijn oor. 'Je raadt nooit welke bekende van ons er beneden in een rode pooierbak dealt.'

Ik frons mijn voorhoofd. 'Roger?'

'Jij mag nooit meer raden!' Hij prikt met zijn vinger in mijn borstkas. 'Ik heb hem al vaker gewezen op deze spot. Hier kan hij goud geld verdienen en hij verkoopt prima spul.' Bor buigt zich over de toog. 'Wat moet dit voorstellen?' Hij trekt het kaartje uit mijn handen en begint te lachen. 'You are trash.' Hij pakt me beet. 'Nou, *babe*, daar heeft deze aanbieder duidelijk gelijk in. Hij maakt alleen een schrijffout, want hij is een woordje vergeten. Jij bent namelijk heerlijke trash.' Ik krijg een kleffe kus in mijn nek gedrukt.

Flikt Roger me dit? De rillingen glijden over mijn rug. 'Dit is duidelijk niet geschreven door een fan.'

'Jawel, joh,' schatert Bor met een wazige blik in zijn ogen. 'Dit heeft geheid met onze nominatie te maken. Ik denk dat het juist een positief statement is. Symbolisch bedoeld dan, hè?'

Ik duw het hele zaakje naar Thijs toe. Of het nou een compliment is óf een manier om te uiten dat wat ik zing allemaal bagger is, ik hoef het niet te hebben. 'Gooi het maar weg.'

Thijs, die net een broodmes en twee vorken staat af te drogen, werpt zijn theedoek over zijn schouder en verwijdert alle rotzooi van de toog.

Bor hangt op het gelakte hout. 'Weet je al dat Chantal en ik gaan trouwen?'

Thijs' hand reikt naar de mijne en hij feliciteert me.

'We nemen geen ringen,' lalt Bor richting de tap. Hij pakt mijn arm. Schrijft met zijn vinger zijn naam op mijn huid. 'Geen

sieraden, maar een tatoeage. Mijn naam op haar arm.' Zijn handen zoeken steun op de houten rand van een lege kruk en hij kijkt naar me. 'Hou je van me, schat?'

'Natuurlijk.' Ik geef hem een kus op zijn mond.

Hij drukt me tegen zich aan. 'Je was altijd...' Hij laat een boer. 'Zo'n echte vrouw. Elegant. Verfijnd. Zwierig. Een knappe flirt. En nu...' Hij duwt me quasi grappig van zich af. 'Je lijkt wel braver dan dat zusje van je.'

Het doet pijn, maar ik ken hem. Ergens raakt Bor een kern van waarheid. Hij is niet degene die veranderde. Vroeger zou ik met hem mee lachen. Ladderzat om vijf uur 's nachts tegen hem aan in slaap vallen. Ik heb momenten gekend waarop ik haast in coma viel of 's ochtends wakker werd in een plakkaat kots. Maar ik ben anders geworden. Werk hard. Probeer meer regelmaat in mijn leven in te bouwen en mijn stem goed te verzorgen. Een échte artiest is zuinig op zichzelf.

Ik drink mijn whisky op en stoot Bor aan. 'Zullen we zo gaan?'

Zijn wenkbrauwen glijden richting zijn voorhoofd. 'Nu al?' Hij klokt zijn glas achterover. 'Eentje nog, oké?' Hij tikt tegen mijn billen. 'Je bent een zeikmiep geworden, Chantal. Een vervelend mokkeltje.' Uit zijn mond dampet een zure lucht.

Steunend tegen de bar vraag ik aan Thijs of hij een taxi voor ons wil reserveren.

Hij kijkt naar een scherm naast zijn kassa. 'Er staat al een taxi klaar.'

'Nou, kom, dan gaan we.' Ik probeer Bor van de kruk af te trekken, maar heb niet genoeg kracht. 'Morgenavond Rotterdam, Bor!' zeg ik streng.

Bor weigert met me mee te gaan. Ik leg tweehonderd pond op de bar. 'Thijs, kun jij ervoor zorgen dat hij straks heelhuids thuiskomt? Meneer moet morgen werken en redelijk op tijd opstaan. Hou hem een beetje in de gaten, wil je?'

Thijs knipoogt naar me. 'Maak je geen zorgen, Chantal.'

Dat ik in mijn eentje vertrek, komt de laatste tijd vaker voor als we op stap gaan. Bukkend raap ik mijn tas van de grond. 'Dag, Bor! Ik zie je straks wel verschijnen.' Ik steek mijn hand op naar Thijs. Met snelle passen daal ik over de rode trappen naar

beneden en op de begane grond neem ik de lift die me naar de ondergrondse parkeergarage brengt.

Als ik uit de cabine stap voel ik een denkbeeldige klap in mijn gezicht. De grijze hal heeft iedere keer dat effect op me. De ruimte contrasteert heftig met de kleurrijke, lawaaierige bovenverdiepingen en trekt me meteen weer in het dagelijkse leven. Limo's rijden er gewoonlijk af en aan, maar nu is het doodstil. Mijn voetstappen galmen over het beton.

Leon Smith is er kennelijk nog steeds. Zijn groene, metallieke bak, met daarop het logo van LeonLabel® in zwarte letters, staat vlak bij de liften geparkeerd. Vanavond waren ze er allemaal. Onze bassist Fox en drummer Pete dineerden hier uitgebreid en kwamen ons een uur geleden even dagzeggen. Ze waren met een taxi gekomen, vertelden ze. Roadie Gerben stond een half uurtje bij ons te kletsen voordat hij richting het gokgedeelte vertrok. De bedrijfsbus van LeonLabel waarmee hij ons soms vervoert, staat er ook nog steeds.

Gedurende de hele avond was het een aaneenschakeling van ontmoetingen met bekende gezichten.

Een achterklep of portier van een wagen wordt dichtgegooid. Ik kijk om me heen. Nergens is er iemand te zien, maar toch hoor ik geschuifel.

Ik versnel mijn looptempo met een unheimisch gevoel. Het is niet de eerste keer dat fans, jongelui of paparazzi hier weten binnen te dringen buiten het beeld van de beveiligingscamera's. Soms manoeuvreren ze zich tussen de auto's door in de hoop een glimp op te vangen van de artiesten die hier komen. Een enkele keer lukt het ze iemand om te kopen en zitten ze je vanuit een geparkeerde wagen te fotograferen.

Ik wurm me tussen rijen auto's door en struikel over een stuk doorzichtig plastic waarin mijn hak blijft steken. In een reflex trap ik het weg.

Mijn zool raakt een oneffenheid en ik wankel als ik opzij stap.

Naast mijn schoen ligt een ontblote arm.

'Mijn god.' Ik steun tegen het portier van een blauwe Peugeot.

Hijg.

Draai.

Met knipperende ogen kijk ik naar de grond.

Een gelaagde Lolita rok van paarsroze stof.

Een bebloede hand.

Sandy Swifters?

Ik zak iets door mijn knieën. Haar popperige gezicht staart me doods aan onder een doorschijnende, plastic laag. Folie zo te zien. Simpele, doorzichtige huishoudfolie.

Verstijfd kom ik overeind. Mijn verkrampte hand zoekt een houvast en knijpt. Ik probeer een compositie te maken van het beeld dat mijn hersenen opvangen.

Hijgend sluit en open ik mijn ogen.

Als ik in staat ben hard, zwart plastic los te laten, staat de deurhendel van de Peugeot in mijn handpalm gegraveerd. Duizelig grijp ik naar mijn hoofd en kijk ik nog een keer naar de vloer. Daarstraks klampte ze zich nog vast aan Bor. Het is onwerkelijk dat ze hier ligt.

Het lijkt net of iemand haar onder deze auto heeft willen verstoppen. Haar probeerde te verbergen. *Dat moet dan een dader zijn die zich hier in de buurt bevindt.* Iemands ogen volgen me, want ik voel ze prikken in mijn rug. Met een schokkerige ademhaling kijk ik achter me. De ruimte oogt ineens zo donker, maar toch verblindt het tl-licht mijn ogen als ik omhoog kijk.

'Help!' piep ik, rennend naar de rijstrook.

Zwaaiend met mijn armen ga ik voor een beveiligingscamera staan, als een verdwaalde die een helikopter ziet.

Zo'n vijftig meter verderop staat een taxi geparkeerd op de standplaats die gereserveerd is voor geselecteerde vergunninghouders

Als in een roes begeef ik me naar de *black cab*. Mijn hakken tikken op de betonvloer. Ik gil, maar de chauffeur hoort me niet. Met vlakke handen timmer ik op het raam. De chauffeur opent de deur en er klinkt harde muziek.

'Zet die radio uit,' schreeuw ik. 'Er loopt hier ergens een moordenaar.'

De man kijkt me aan alsof ik gek ben en dempt meteen het geluid van zijn speakers.

'Daar,' wijs ik hijgend. 'Ze ligt... *Please sir, follow me.*' In mijn oren suist het en ik kan amper de juiste Engelse woorden vinden.

De kerel stapt uit en mijn hand knijpt in de schouder vulling van zijn colbert, terwijl ik hem meetrek. Mijn irissen schieten van links naar rechts. Ik maak duidelijk dat ze bij de Peugeot ligt en zet het op een lopen. God weet leeft Sandy nog of is ze simpelweg flauwgevallen omdat ze teveel gezopen heeft.

We stoppen voor de blauwe wagen. Mijn hele lijf tintelt als ik naar de passagierskant stap. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Durf amper te kijken.

Met mijn hand voor mijn mond staar ik naar de koude, met grijze verf beschilderde vloer.

Er komt een bewaker aangelopen. 'Is er iets aan de hand?'

De chauffeur zegt dat hij denkt dat ik dronken ben.

'Niet! Ik drink niet meer!' zeg ik met een hand slaand tegen zijn borstkas.

'Waarom ruik ik dan whisky,' zegt de chauffeur lachend. 'Jullie zuipen allemaal teveel. Gaan daardoor vanzelf dingen zien die er niet zijn.' Hoofdschuddend tuit hij hautain zijn lippen. 'En maar denken dat de hele wereld aan jullie voeten ligt...'

Ik richt me tot de bewaker. 'Er lag hier een lijk.' Ik val op mijn knieën. Kijk onder de Peugeot. 'Ik weet het zeker. Ze lag hier.' Ik buig dieper. Druk mijn wang tegen de naar diesel ruikende vloer. Kijkend naar de onderkant van het voertuig zie ik schoenen, laarzen en hakken voorbij schuifelen. Als ik overeind kom, heeft er zich een groep om de wagen geschaard en sta ik oog in oog met Bor.

'Hier, lag ze. Exact hier,' hikkel ik, wijzend naar de grond. 'Ik heb het zelf gezien.'

'Wie?' fluistert Bor, terwijl hij me bij mensen met vragende ogen vandaan trekt.

Ik haal stotend adem. 'Sandy Swifters.'

Bor slaat zijn armen om me heen. 'Je ziet spoken, schat. Die overleden vriendin van je, Carla, heeft je nog steeds volledig in haar macht.'

'Perla,' verbeter ik. 'Pèr-la.' Raspend haal ik adem. Mijn keel zit dicht.

Achter ons klinkt geroezemoes. Zuchtende mensen staan me met opgetrokken wenkbrauwen aan te gapen en verlaten de parkeergarage.

Bor knijpt in mijn schouders, kijkt naar me met oogbollen die eruitzien alsof ze gedrenkt zijn in gegiste granen. 'Je bent fucked-up, Chantal. Totally lunatic!' Hij tikt tegen zijn voorhoofd. 'Perla bezorgt je nog steeds nachtmerries. Denk maar niet dat ik dat niet in de gaten heb. Je leeft in een droomwereld vol demonen. Zelfs als je wakker bent eten ze je schaduw op en veranderen ze in onooglijke realiteiten. Je moet eens goed nagekeken worden door een zielenknijper of zo.' Hij trekt een ooglid van me omhoog. Staart naar mijn iris. 'Heb je wat gebruikt, Chantal? Samen met die Lewis zeker in de plee? Wat voor spul heeft ze je gegeven?'

'Stomme lul! Ga maar gauw weer zuipen,' krijs ik.

Leon Smith komt bij ons staan. *Ook dat nog!*

Ik laat me door Leon kalmeren. 'Er lag daar iemand bij die blauwe Peugeot.' Diep inhalerend probeer ik langzaam lucht uit te blazen.

'Nou, schat ik zie niets,' klinkt het achter me.

Ik draai me om. Gerben kijkt bukkend onder de auto met Fox en Pete aan zijn zijde. Ze controleren ook andere wagens die in de pakeervakken naast de Peugeot staan.

'Misschien zag ik het verkeerd,' hakkelt ik.

Leon aait over mijn schouder. 'Dat denk ik ook. Wat heb je gebruikt, Chantal?'

'Jezus, begin jij nou ook al?' Ik gebaar naar de taxichauffeur dat hij me moet volgen. De man kuiert achter me aan, houdt het portier voor me open en ik stap in.

De wagen wordt gestart en het gaspedaal ingetrap.

Een pasje onder een blauwe laserstraal veroorzaakt een pieptoon.

De slagboom opent zich voor een opgaande helling waarna zich met een schurend geluid een metalen hek openvouwt. Ik kijk niet meer achterom. Ben blij dat we de parkeergarage verlaten.

Misschien ben ik wel gek aan het worden.

Ik klap de zonneklep naar beneden en tuur in het spiegeltje dat door een lampje verlicht wordt. Twee ogen kijken me aan en

even denk ik dat het daadwerkelijk die van Perla zijn. Met mijn vingertop wrijf ik een veeg uitgelopen eyeliner weg.

Is dit een streek van Sandy Swifters? Probeert ze me gek te maken door me eerst een pakket te geven met vuilnis en daarnet een act uit te voeren alsof ze gestorven is? Het mens is er gek genoeg voor.

Ik masseer mijn rechterkuit die zeer doet van het dansen op te hoge hakken. Mijn hand voelt vochtig. Met ingehouden adem kijk ik naar mijn vingertoppen die besmeurd zijn met een rode, kleverige stof. Even is het of mijn wereld stilstaat. Met een opgetrokken knie, buig ik mijn been iets opzij. Er zit een rode veeg op de onderkant van mijn broekspijp.

Ik trek een tissue uit mijn broekzak, boen mijn hand schoon en frommel het zakdoekje op in mijn tas. Dit is geen bloed, zeg ik tegen mezelf, terwijl ik mijn hoofd tegen de kopsteun druk. Bor en ik aten daarstraks aan een statafel een bordje amuses, waarvan er eentje doordrenkt was met tomatensaus. Ik moet geknoeid hebben. Had kennelijk niet in de gaten dat er saus op mijn broek drupte.

Ik duw mijn handen voor mijn gezicht. Masseer mijn voorhoofd met mijn vingertoppen en neem een vertrouwde catatonische houding aan. Vandaag was het de dertiende. Een ongeluksgetal dat een ongeluksdag bekrachtigt. Misschien zag ik spoken. Dit kan niet echt zijn.

3

Het injecterende naaldje prikt in mijn arm. De eerste minuten is dat pijnlijk, maar dadelijk voelt het als een krassende nagel, weet ik uit ervaring. Dan wordt het alleen irritant, tot het over is. De eerste dag wat jeuk, een paar dagen lang een branderig gevoel. De lijntjes doen het meeste zeer, het inkleuren kriebelt. Het zijn goddank maar drie letters.

De machine wordt aangedreven met een voetpedaal, terwijl het naaldje contourlijnen in mijn huid drukt. Kleur kruipt uit de tube van een trillend apparaat. Donkerblauw, tegen het zwarte aan.

Bob, de door mij ingehuurde huidkunstenaar, lijkt op een zeeman. Vingers gehuld in blauwe handschoenen en stevige onderarmen houden grip op het mooie design. Sierlijke letters vormen een cosmetisch symbool.

Bor en ik gaan niet trouwen, al had hij het daar gisteravond voor de zoveelste keer over in een dronken bui. Nu we vanavond toch moeten optreden in Rotterdam besloot ik mijn kans te grijpen om hem voor wat betreft de tatoeage de mond te snoeren. Zijn naam, vereeuwigd op mijn huid, bij één van de beste specialisten die ik ken. En ik doe het niet alleen voor Bor. Het voorkomt ook misverstanden zoals gistermiddag met Roger.

'Er wordt een vakgenoot van je vermist, hè?' zegt Bob. 'Ik hoorde het net op de radio. Sandy Swifters schijnt verdwenen te zijn. Haar bandleden alarmeerden vanochtend de politie.'

Op mijn armen ontstaat kippenvel. 'Ik weet het, wij hoorden het vlak voordat we naar Schiphol vlogen.' Zuchtend haal ik adem. 'Ik denk dat ze dood is.'

'Dat zal toch niet?' reageert Bob, terwijl hij mijn huid kleurt alsof hij er met een stift op tekent. 'De gitarist van haar band liet hier een maand of vier geleden een tatoeage zetten. Aardige gast was dat.'

Bor verzekerde me daarstraks in het vliegtuig dat Sandy niet kan zijn gevonden in de parkeergarage. Zulk nieuws zou volgens hem al lang naar buiten gelekt zijn. Volgens hem kan ik beter zwijgen. *"Straks worden wij in verband gebracht met haar vermissing. Het is maar goed dat niemand heeft gehoord dat je haar gezien meende te hebben."*

Er zakt een loommakende energie van mijn kruin richting mijn voeten. De enige verklaring die ik heb voor het voorval van de afgelopen nacht in de parkeergarage, is dat ik op dat moment een paranormale ervaring had. Voorschouw, waar Bor niet in gelooft. Toen ik hem eerder eens zei dat er meer is tussen hemel en aarde, moest hij lachen. *"Ja, vliegtuigen, vogels en muggen."* Vanochtend tijdens het ontbijt had Bor de overtuiging dat iemand iets in mijn drankje had gestopt toen ik naar het toilet was gelopen. Volgens hem liep ik te ijlen en is de vermissing van Sandy in combinatie met mijn beschrijving niet meer dan een kwestie van toeval. Het zit me niet lekker, maar ik ben een vervelende discussie uit de weg gegaan door hem gelijk te geven. Een schurend doekje wrijft over mijn arm. 'Zou het niet gewoon een vorm van aandachttrekkerij zijn van haar kant? Dat mens is compleet publiciteitsgeil, naar ik vernomen heb.'

Bijtend op mijn lip knik ik. 'Swifters staat bekend als een raar wicht en dat laatste wat je zegt, klopt zeer zeker.'

Sandy beweerde dat ze in het verleden op Broadway danste en daar ontdekt was door een headhunter. Na een wereldreis was ze in Engeland blijven steken omdat daar een carrière van zangeres voor haar bleek weggelegd. Zingen kon ze niet en daarom twijfelde ik aan de verhalen die ze opdiste aan de roddelpers. Boze tongen beweerden dat ze afkomstig was uit de seksindustrie en dat ze geen showgirl maar een paaldanseres was. *Levert ze me een nare streek?* Het zou kunnen.

Bob legt zijn apparaat neer, zet de radio wat harder en tatoeëert verder.

In mijn hoofd blijft zich het beeld opdringen van een onder plastic liggende Sandy. Ik probeer te visualiseren dat ze opstaat. *Ze kan simpelweg niet dood zijn.* Bor heeft gelijk en ik heb het verkeerd gezien.

De roddelpers publiceerde de laatste tijd regelmatig foto's van haar met John, de zanger van *Clear Metal Meth*. Ze zouden een los-vast relatie hebben. Tijdens Sandy's zoektocht naar vriendschap, ging slechts één op de honderd niet voor de bijl. Tot die ene procent behoorde niet alleen Bor, maar ook Leon Smith. Dat laatste stak haar dusdanig erg dat ze Leon helemaal zwartmaakte en nog niet zo lang geleden overstapte naar een andere platenmaatschappij. Iedereen sprak daar schande van, maar ik geloof niet dat Leon er echt rauwig om was dat ze contractbreuk pleegde.

Bob schuift zijn stoel iets naar me toe en verlegt mijn arm. Met het doekje stelt hij een bloedinkje. 'Heeft Sandy veel vijanden?' 'Ja, als iemand gehaat is, is zij het,' peins ik hardop.

Ik voel me wat misselijk worden. De afgelopen nacht toen ik in bed lag, veranderde het beeld van Sandy in dat van Perla en versmolt het plastic zich met koude aarde en struikgewas. Misschien was dat exact Sandy's bedoeling? Hoopte ze me een trauma te bezorgen door onder plastic te kruipen en te acteren dat ze dood was. Ik probeer zo ontspannen mogelijk adem te halen en de nare beelden en het oud zeer dat dit alles oprakelt weer zo zorgvuldig mogelijk weg te stoppen. Ik sluit kort mijn ogen, probeer me te concentreren op positiviteit en niet op Sandy Swifters. Ik wil niet bezig zijn met leugens of de dood en verlang naar de bruisende kracht van zuurstof die door mijn aderen vloeit.

Voordat ik opga in de eeuwigheid en in sterrenstof verander, wil ik leven. Zoveel mogelijk genieten. Eruithalen wat er in zit. Me niet meer bezighouden met anderen die zelf een puinhoop van hun leven maken. Laat mij maar in stilte piekeren en laat alle drukte maar datgene doven wat me opvreet. De enige die alles wat me bezighoudt had kunnen begrijpen, was mijn vriendin Perla.

Maar Perla is dood.

Morsdood.

Mijn arm tintelt van het langdurig in dezelfde houding liggen.

In het hoekje van Bobs lippen, rust zijn tongpunt. Het zachte geluid van zijn apparaat is meditatief en dwingt me te relaxen.

De B is klaar en oogt een beetje Chinees. Alsof een artistieke kaligraaf met spleetogen de punt van een ganzenveer in zwarte roet heeft gedoopt en er vervolgens mee op mijn arm is gaan krassen. De letters zijn als een kind dat geboren wordt om een relatie te verbeteren. Een verklaring van mijn liefde. Een aansporing naar Bor toe om op zijn onderarm hetzelfde te doen voor mij.

Ik probeer mezelf rustig te maken. De beweging van de afgelopen maanden eist fysiek een tol. Vanavond naar De Exit en daarna een dikke week vrij om aansluitend weer in te stappen op het heerlijke, drukke tourschema van de daaropvolgende weken. Soms weet ik van achteren amper dat ik van voren leef en toch is het geweldig en gaan er steeds meer deuren voor ons open. Iedere dag met de band is een stap vooruit en helpt me te voorkomen dat ik terugblik naar het verleden. Ik wil me focussen op de toekomst, want dat voelt goed. *Fucking goed!*

Voor de etalage zie ik iemand stilstaan. Een bekend gezicht. Ik druk me iets omhoog en Bob maant me mijn arm stil te houden.
Tygo?

Mijn ex kijkt me aan vanachter de ruit die met een op graffiti lijkende sticker is beplakt.

Een gevalletje van synchroniciteit? Is hij hier bij zijn familie op bezoek? Komt hij naar ons optreden kijken?

Hij loopt verder en ik ontspan.

'Wat ik bizar vind, is dat de pers verder in alle toonaarden zwijgt over de laatste gangen die dat sletje maakte,' zegt Bob. 'Zogenaamd in het kader van het onderzoek. Als ze concluderen dat ze daadwerkelijk vermist is, dan moet iemand haar gisteravond toch nog gezien hebben?'

Mijn mond wordt droog. Ze wordt vast alsnog in de parkeergarage gevonden of in de achterbak van een daar geparkeerde auto. Waarschijnlijk houden ze dat stil om geen

paniek te laten uitbreken en zo de club te vrijwaren van negatieve publiciteit.

Ik zucht. 'Weet je wat het is, Bob? Sandy is iemand die nooit vergeten wil worden. Misschien is er niks aan de hand en krijgt ze later de aandacht en publiciteit waar ze op uit is, maar als ze niet meer leeft, is er over twee jaar al niemand meer die haar nog kent. Zo gaan die dingen.' Even hebben we oogcontact. Ik kan het niet aan. Wil me voorbereiden op ons optreden van vanavond. Ik wil er ook *niks* mee te maken hebben.